

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci žalobce **Jana Šafránka**, nar. , bytem , zastoupeného JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Na Šťáhlavce 1105/16, 160 00 Praha 6, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, IČ 000 25 429, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, **o zaplacení 2,824.950,- Kč s příslušenstvím**

t a k t o :

- I.** Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci 366.000,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení p.a. z této částky od 9. 5. 2011 do zaplacení, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 2,458.950,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 9. 5. 2011 do zaplacení, se žaloba **z a m í t á**.
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou ze dne 5. 5. 2011 nejprve domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 34,704.950,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 9. 5. 2011 do zaplacení s odůvodněním, že byl rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 8. 4. 1993, č.j. 2T 365/92-246 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 7. 7. 1993, č.j. 3To 150/93-246 uznán vinným trestným činem neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 tr. zák. a vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. Za to mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, žalobce trest vykonal, jeho trestní stíhání bylo vedeno vazebně. Rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 3. 9. 2010, č.j. 2T 2/2009-327 byl žalobce na základě povolené obnovy řízení v plném rozsahu zproštěn obžaloby, neboť u prvního trestného činu nebylo prokázáno, že se skutek stal a u druhého trestného činu nebylo prokázáno, že skutek spáchal žalobce. Nedůvodným trestním stíháním, výkonem vazby a nezákonným odsouzením vznikla žalobci značná újma, proto vyzval dne 5. 11. 2010 žalovanou k zaplacení 35,138.104,60 Kč. Žalovaná pochybila, když odmítla část žalobcova nároku týkající se valorizace, za nemajetkovou újmu mu přiznala toliko 340.500,- Kč. Žalovaná dále žalobci přiznala na náhradě ztráty na výdělků částku 38.400,- Kč (žalobce požadoval 81.869,- Kč) a na náhradě nákladů trestu částku 1.501,- Kč (žalobce požadoval 3.482,- Kč), i tyto částky opomněla valorizovat. Žalobce vyšel z míry inflace za roky 1994 – 2009, vypočetl valorizační korekci na 132 %. Na náhradě nemajetkové újmy přiznala žalovaná žalobci částku 120.000,- Kč za nedůvodné trestní stíhání, částku 145.500,- Kč za vazbu a částku 75.000,- Kč za výkon trestu.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že nárok v ní uplatněný neuznává. Učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobce dne 8. 11. 2010 uplatnil nárok na náhradu škody a zadostiučinění ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., žádosti bylo částečně vyhověno, žalovaná žalobci poskytla zadostiučinění ve výši 120.000,- Kč za trestní stíhání, 145.500,- Kč za vazbu, 75.000,- Kč za výkon trestu, náhradu nákladů trestu ve výši 1.501,- Kč a náhradu nákladů obhajoby v řízení o obnově ve výši 29.553,60 Kč. Žalovaná ze spisového materiálu zjistila, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání usnesením ze dne 15. 8. 1992, obžaloba byla podána k Okresnímu soudu ve Žďáru nad Sázavou dne 20. 11. 1992, ve věci byl vydán odsuzující rozsudek Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou sp. zn. 2T 365/92 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 3To 150/93, PM 7. 7. 1993, kterým byl žalobce uznán vinným TČ neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 TZ a TČ vydírání podle § 235 odst. 1 TZ. Ode dne 20. 9. 1992 do dne 7. 7. 1993 byl ve vazbě, ode dne 8. 7. 1993 do dne 20. 9. 1993 ve výkonu trestu odnětí svobody. V říjnu 2008 byla povolena obnova řízení Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou, sp. zn. 1Nt 8/2007. Dále Nejvyšší soud ČR sp. zn. 4Tz 74/2009 rozhodnutím z října 2009 rozhodl, že byl v daném případě porušen zákon v neprospěch obviněného žalobce. Rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou, sp. zn. 2T 2/2009, PM 3. 9. 2010 byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) TR. Žalovaná při mimosoudním projednání uplatněného nároku dospěla k závěru, že v daném případě bylo vydáno nezákonné rozhodnutí a že žalobci je nutno přiznat náhradu nemajetkové újmy v penězích. Vycházela přitom z charakteru trestných činů, kterými byl žadatel uznán

vinným, ale také z trestného činu znásilnění, i když z tohoto uznán vinným nebyl. Vzhledem k žalovanému skutku, který byl násilné povahy vůči osobní svobodě poškozené, kdy v očích veřejnosti nepožíval žadatel dobré pověsti. Dále pak z toho, že byl ve vazbě a celý trest vykonal. Od původního řízení až do zprošťovacího rozhodnutí uplynula značně dlouhá doba. Částky za vazbu (500,- Kč za den, kdy pobyt ve vazbě trval 291 dnů) a za vykonaný trest (1.000,- Kč za den, kdy výkon trestu trval 75 dnů) odpovídají rozhodovací praxi soudů. Částka za výkon trestu je vyšší, protože se jedná o určitou definitivu, na rozdíl od vazby, kdy se na žadatele hledělo jako na nevinného. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění je rovněž třeba zohlednit ekonomickou situaci v dané zemi. Výše částky by měla mimo jiné korespondovat s životní úrovní v dané zemi. Žalovaná je toho názoru, že výše náhrady nemajetkové újmy, kterou žalobce požaduje, není přiměřená jak z hlediska zákonných kritérií, tak z hlediska rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva. Žalovaná se neztotožňuje se žalobcem ohledně vznesených nároků na valorizaci vyplacených nároků na náhradu škody a valorizačním koeficientem 132,0%, Ministerstvo spravedlnosti ČR neodpovídá obecně za plynutí času jako takového ani za růst cenové hladiny. Navrhla žalobu zamítnout.

Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3. února 2012, č.j. 10C 105/2011-57 bylo řízení o zaplacení 31,880.000,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení p.a. od 9. 5. 2011 do zaplacení vyloučeno k samostatnému projednání, když jde o nárok na náhradu nemajetkové újmy za zásah do dobré pověsti žalobce způsobený trestním stíháním, o kterém rozhodují v prvním stupni krajské soudy.

Ze spisu Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou, sp. zn. 2T 2/2009 (dříve 2T 365/92) soud zjistil, že usnesením Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Žďár nad Sázavou ze dne 20. 9. 1992, ČVS: OVV-459/92 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce podle § 160 odst. 1 tr. řádu jako obviněného z trestného činu znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zákona, usnesením Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Chrudim ze dne 31. 7. 1992, ČVS: OVV-343/92 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce podle § 160 odst. 1 tr. řádu jako obviněného z trestného činu znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zákona, usnesením Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Chrudim ze dne 7. 8. 1992, ČVS: OVV-343/92 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce podle § 160 odst. 1 tr. řádu jako obviněného z trestného činu znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zákona, usnesením Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Chrudim ze dne 25. 8. 1992, ČVS: OVV-343/92 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce podle § 160 odst. 1 tr. řádu jako obviněného z trestného činu znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zákona, usnesením Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Chrudim ze dne 14. 9. 1992, ČVS: OVV-343/92 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce podle § 160 odst. 1 tr. řádu jako obviněného z trestného činu neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 tr. zákona. Žalobce si podal stížnost proti usnesením ze dne 7. 8. 1992 a ze dne 25. 8. 1992, které byly jako nedůvodné zamítnuty. Dne 6. 10. 1992 požádal žalobce o zastavení trestního stíhání s odůvodněním, že žádný z trestných činů nespáchal. Žalobce byl zadržen Policií ČR dne 20. 9. 1992, usnesením Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 21. 9. 1992 byl žalobce vzat do vazby. Firma DOMINANT v.o.s. sdělila dne 11. 8. 1992 Policii ČR, že žalobce byl u této firmy zaměstnán od 1. 4. do 11. 8. 1992 jako noční strážný, kdy s ním byl zrušen pracovní poměr pro hrubé porušení pracovní kázně podle § 53 písm. 1 odst. b) ZP, neboť v noci z 30. na 31. 7. 1992 neoprávněně opustil na dobu nejméně 80 minut střežený

objekt a zneužil firemní vozidlo BABETA. Byl tiché povahy, konflikty neměl, povinnosti strážného si plnil průměrným způsobem. Dne 20. 11. 1992 byla Okresnímu soudu ve Žďáru nad Sázavou podána na žalobce obžaloba trestné činy neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 tr. zák., vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. a znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zák. Rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 8. 4. 1993, č.j. 2T 365/92-246 byl žalobce uznán vinným ve všech bodech obžaloby a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3,5 roku. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 7. 7. 1993, č.j. 3To 150/93-264 byl žalobce zproštěn obžaloby pro trestný čin znásilnění, jinak byl rozsudek soudu I. stupně ve výroku o vině potvrzen a žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání 1 roku. Žalobce nastoupil výkon trestu dne 8. 7. 1993. Usnesením Okresního soudu v Chrudimi ze dne 5. 4. 2002, č.j. Nt 704/2002-6 bylo odsouzení žalobce zahlazeno. Usnesením Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 21. 10. 2008, č.j. 1Nt 8/2007-83 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě ze dne 17. 12. 2008, č.j. 42To 79/2008-94 a rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 10. 2009, č.j. 4Tz 74/2009-100 a usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě ze dne 27. 1. 2010, č.j. 42To 79/2008-113 byla povolena obnova řízení a zrušeny předcházející odsuzující rozsudky, jakož i rozhodnutí na ně navazující. Rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 3. 9. 2010, č.j. 2T 2/2009-327 byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) tr. ř. pro skutek, kterým měl spáchat trestný čin neoprávněného užívání cizí věci a podle § 226 písm. c) tr. řádu pro skutek, kterým měl spáchat trestný čin vydírání a trestný čin znásilnění.

Z výzvy k náhradě ze dne 5. 11. 2010 a ze stanoviska ze dne 28. 4. 2011 soud zjistil, že žalobce vyzval dne 8. 11. 2010 žalovanou k zaplacení částky 35,138.104,60 Kč z titulu nedůvodného trestního stíhání a odsouzení. Požadovaná částka se skládala z nákladů obhajoby ve výši 52.753,60 Kč (náklady na obhajobu v původním řízení není schopen doložit, proto odhadem požaduje 10.000,- Kč + valorizaci 132 %, na nákladech obhajoby v řízení o obnově požaduje 29.553,60 Kč), z náhrady výdělků ve výši 38.400,- Kč + valorizaci 132 %, tj. 81.869,- Kč (měsíční výdělek žalobce činil 3.200,- Kč x 12 měsíců odnětí svobody), z nákladů trestu ve výši 1.501,- Kč + valorizace 132 %, tj. 3.482,- Kč a z nemajetkové újmy za trestní stíhání, výkon vazby a trestu ve výši 35,000.000,- Kč. Žalovaná žalobci vyplatila 38.400,- Kč jako náhradu za ztrátu na výdělků, 1.501,- Kč jako náhradu nákladů trestu, 29.553,60 Kč jako náhradu nákladů obhajoby v řízení o obnově, 120.000,- Kč jako náhradu nemajetkové újmy za trestní stíhání, 145.500,- Kč jako náhradu nemajetkové újmy za vazbu (291 dní x 500,- Kč) a 75.000,- Kč jako náhradu nemajetkové újmy za výkon trestu (75 dní x 1.000,- Kč), celkem byla žalobci vyplacena částka 409.955,- Kč.

Podle § 36 zákona č. 82/1998 Sb., odpovědnost podle tohoto zákona se vztahuje na škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána ode dne účinnosti zákona, a na škodu způsobenou ode dne účinnosti zákona nesprávným úředním postupem. Odpovědnost za škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána přede dnem účinnosti zákona, a za škodu způsobenou přede dnem účinnosti zákona nesprávným úředním postupem se řídí dosavadními předpisy. Zákon č. 82/1998 Sb. nabyl účinnosti dne 16. 4. 1998. Trestní stíhání žalobce bylo zahájeno dne 31. 7. 1992 sdělením obvinění, obžaloby byl zproštěn dne 3. 9. 2010. Žalobcem uplatněný nárok je tak třeba posoudit podle zákona č. 58/1969 Sb., o odpovědnosti za škodu

způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon“), neboť odpovědnostním titulem je nezákonné rozhodnutí vydané před nabytím účinnosti zákona č. 82/1998 Sb.

Podle § 1 odst. 1 věty první zákona č. 58/1969 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, které v občanském soudním řízení a v řízení před státním notářstvím, v řízení správním, jakož i v řízení před místním lidovým soudem, a dále v řízení trestním, pokud nejde o rozhodnutí o vazbě nebo trestu, vydal státní orgán nebo orgán státní organizace (dále jen "státní orgán").

Podle § 2 zákona č. 58/1969 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají ti, kdo jsou účastníky řízení a byli poškozeni nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto řízení.

Podle § 5 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb. právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě má vůči státu ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno nebo byl-li obžaloby zproštěn.

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb. právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o trestu má vůči státu ten, na němž byl zcela nebo zčásti vykonán trest, jestliže v pozdějším řízení byl obžaloby zproštěn nebo bylo-li proti němu trestní stíhání zastaveno.

Podle čl. 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která byla Českou republikou ratifikována dne 18. 3. 1992, každý, kdo byl obětí zatčení nebo zadržení v rozporu s ustanoveními tohoto článku, má nárok na odškodnění.

Po právní stránce posoudil soud předmětnou věc podle § 1 odst. 1 věty první, § 2, § 5 odst. 1 a § 6 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb., když se žalobce po žalované domáhá jednak zaplacení valorizace náhrady škody za ztrátu na výdělku po dobu výkonu vazby a trestu ve výši 43.469,- Kč a jednak zaplacení valorizace škody za náklady trestu ve výši 1.981,- Kč a dále podle čl. 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když se žalobce po žalované domáhá jednak náhrady nemajetkové újmy za nezákonnou vazbu ve výši 2,354.500,- Kč a jednak náhrady nemajetkové újmy za nezákonný výkon trestu ve výši 425.000,- Kč. Mezi účastníky bylo nesporné, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno několika sděleními obvinění, z toho první z nich bylo ze dne 31. 7. 1992 a že žalobce byl zproštěn obžaloby rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 3. 9. 2010, č.j. 2T 2/2009-327. Dále mezi účastníky nebylo sporné, že žalobce byl ve vazbě 291 dní a ve výkonu trestu 75 dní. Osoba, která byla zproštěna obžaloby, má právo na náhradu škody způsobené vydáním usnesení o zahájení trestního stíhání (dříve sdělením obvinění) podle § 160 odst. 1 trestního řádu. Takové právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám, a ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. Zproštění obžaloby má stejné důsledky jako zrušení nezákonného rozhodnutí podle § 4 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb. s tím, že se nevydává rozhodnutí, kterým by došlo ke

zrušení předchozího rozhodnutí o zahájení trestního stíhání (sdělení obvinění). U sdělení obvinění pak nemůže být vyžadována podmínka podání opravného prostředku podle § 3 zákona č. 58/1969 Sb., když proti sdělení obvinění nebyl opravný prostředek přípustný. V dané věci bylo trestní stíhání proti žalobci ukončeno zproštěním obžaloby, v průběhu řízení nebylo prokázáno, že by si žalobce trestní stíhání zavinil sám. Žalobce má tedy v zásadě právo na náhradu škody ve smyslu § 2 zákona č. 58/1969 Sb. V řízení bylo prokázáno, že žalobce u žalované dne 8. 11. 2010 uplatnil nárok na náhradu škody a nemateriální újmy ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb., proto věc může být projednána před soudem (§ 10 zák. č. 58/1969 Sb.).

Nejprve se soud zabýval nároky žalobce na náhradu nemajetkové újmy za nezákonnou vazbu, která trvala od 20. 9. 1992 do 7. 7. 1993 a za nezákonný výkon trestu, který trval od 8. 7. 1993 do 20. 9. 1993. Institut náhrady za nemateriální újmu byl do českého právního řádu zaveden až novelou zákona č. 82/1998 Sb., provedenou zákonem č. 160/2006 Sb. s účinností od 27. 4. 2006. V době nezákonného věznění žalobce nebylo právo na náhradu nemajetkové újmy upraveno, proto není možné jej žalobci podle zákona č. 82/1998 Sb. (ani zák. č. 58/1969 Sb.) přiznat. Přiznání nároku žalobci není možné ani podle čl. II. přechodného ustanovení zákona č. 160/2006 Sb., který umožňuje právo na náhradu nemajetkové újmy přiznat pouze v případě, kdy újma byla způsobena nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí a § 22 odst. 1 věty druhé a třetí zákona č. 82/1998 Sb., a zároveň, že tento nárok nebyl promlčen, neboť v daném případě se žalobce domáhá náhrady nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí a nikoli nesprávného úředního postupu. Nárok na náhradu nemajetkové újmy lze však žalobci přiznat podle čl. 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato úmluva je přímo aplikovatelná ve smyslu čl. 10 Ústavy ČR, přičemž je podmíněna dobou, od které se stala pro Českou republiku závaznou. K tomu došlo dnem 18. 3. 1992, kdy ji bývalá Česká a Slovenská Federativní republika ratifikovala. K přímé aplikaci čl. 5 odst. 5 Úmluvy se shodně vyjadřuje i Nejvyšší soud ČR např. ve svém rozhodnutí ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31Cdo 3916/2008.

S ohledem na to, že základ nároků žalobce na náhradu nemajetkové újmy shledal soud za důvodný, zabýval se určením její výše, když dospěl k závěru, že pouhá omluva jako satisfakční prostředek je v daném případě nedostačující. Soud vyházel zejména z toho, že žalobce byl nezákonně omezen na svobodě z důvodu jeho nezákonného trestního stíhání pro trestné činy znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zákona a následně i nezákonného odsouzení pro trestný čin neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 tr. zák. a pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák., když se jedná o trestnou činnost, která je obecně vnímána jako velmi závažná, což se vždy projeví i po propuštění odsouzeného na svobodu, kdy je okolím negativně vnímán. Žalobce byl obviněn a následně nezákonně odsouzen ve věku pouhých 19 let, tedy ve věku blízkém věku mladistvých, výkon vazby a trestu odnětí svobody musel prožívat velmi intenzivně, s úzkostí a stresem, když byl též osobou bezúhonnou. Žalobce přihlédl i k délce nezákonného omezení osobní svobody, která trvala 1 rok, což není doba výrazně dlouhá, ale také přihlédl k tomu, že se žalobci dostává přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu až po 19 letech nezákonné vazby a výkonu trestu. Soud dospěl k závěru, že přiměřená náhrada za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci za nezákonnou vazbu je 1.500,- Kč za 1 den, tj. 1.500,- Kč x 291 dní = 436.500,- Kč.

Žalovaná žalobci před podáním žaloby zaplatila již 145.500,- Kč, soud tak zavázal žalovanou k doplacení částky 291.000,- Kč (výrok I.). Jako přiměřenou náhradu za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci za nezákonný výkon trestu odnětí svobody shledal soud částku 2.000,- Kč za 1 den, když vycházel z toho, že za výkon trestu náleží žalobci částka vyšší z toho důvodu, že už se na něho nehledělo jako na nevinného, jako při výkonu vazby. Celkem tak náleží žalobci 150.000,- Kč (2.000,- Kč x 75 dní), žalovaná žalobci před podáním žaloby již zaplatila 75.000,- Kč, soud tak zavázal žalovanou k doplacení částky 75.000,- Kč (výrok I.). Žalobce má též právo na zaplacení požadovaného zákonného úroku z prodlení, který je odůvodněn § 517 odst. 1, 2 o.z. a § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. (viz stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, dle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb., resp. § 9 zákona č. 58/1969 Sb.). Lhůtu k plnění stanovil soud odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů.

Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhal náhrady nemateriální újmy ve výši 2,779.500,- Kč, jako nedůvodnou zamítl (výrok II.).

Dále se soud zabýval nárokem žalobce na zaplacení valorizace ve výši 132 %, a to jednak k nároku na náhradu škody na ztrátě na výdělků a k nároku na náhradu škody za náklady trestu. Žalovaná žalobci v rámci mimosoudního projednání nároku vyplatila nevalorizovanou požadovanou náhradu za ztrátu na výdělků ve výši 38.400,- Kč a za náklady trestu ve výši 1.501,- Kč. Co se týká valorizace částky 38.400,- Kč, tedy náhrady za ztrátu na výdělků žalobce po dobu výkonu vazby a trestu, dospěl soud k závěru, že žalobce nemá vůbec nárok na náhradu této škody, když před vzetím do vazby nebyl nikde zaměstnán, byl veden na úřadu práce a neprokázal, že by měl v průběhu výkonu vazby nebo trestu nastoupit do zaměstnání či mít jiný příjem z vlastní výdělečné činnosti. Se žalobcem byl pracovní poměr u bývalého zaměstnavatele DOMINANT v.o.s. ukončen dne 11. 8. 1992 pro hrubé porušení pracovní kázně podle § 53 písm. 1 odst. b) ZP, žalobce nepodal žalobu o určení neplatnosti zrušení pracovního poměru. Do vazby byl žalobce vzat až dne 20. 9. 1992, není zde tedy příčinná souvislost mezi nezákonnou vazbou a ušlým výdělkem, proto žalovaná za ztrátu na výdělků žalobce není odpovědná. Pokud se žalobce odvolává na náleží Ústavního soudu ČR ze dne 13. 7. 2006, sp. zn. I. ÚS 85/04, pak v něm naopak Ústavní soud dospěl k závěru, že otázku nepřiznání náhrady ušlého výdělků ve valorizované výši by soudy měly vyřešit v rámci rozhodování o náhradě imateriální škody a nikoliv náhradu ušlého výdělků valorizovat. Pro výše uvedené byla žaloba v této části (43.469,- Kč) jako nedůvodná zamítnuta (výrok II.).

Co se týká požadavku žalobce na valorizaci částky 1.501,- Kč, tedy náhrady za náklady trestu, takový nárok nemá oporu v zákoně. Odkaz žalobce na náleží Ústavního soudu ČR ze dne 13. 7. 2006, sp. zn. I. ÚS 85/04 není přílehlavý, když řeší pouze otázku valorizace ušlého výdělků a nikoliv jiného nároku na náhradu škody. Žaloba jako nedůvodná byla proto i v této části (1.981,- Kč) zamítnuta (výrok II.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o.s.ř. za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. V souzeném případě byli oba účastníci stejně úspěšní i neúspěšní, žalobce nebyl úspěšný v nárocích na zaplacení valorizace škod za ztrátu na výděлку a za náklady trestu, v nároku na náhradu nemajetkové újmy byl úspěšný v poměrně nepatrné části (13 %), když požadovaná částka je zcela zjevně v rozporu se známou judikaturou nejen českých soudů, ale i Evropského soudu pro lidská práva. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok III.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 dvakrát v písemném vyhotovení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 21. února 2012

Mgr. Markéta J i r á s k o v á, v. r.
s o u d k y n ě

Za správnost vyhotovení:
Věra Olahová